

לזכרון נצח מורינו ר' ישראל בער אודסר בן ר' אייזיק שלמה, זצ"ל

השבת של נחמן אמרסלם

ועל פני כל העם אכבד ...

(אוצר היראה - כבוד, כ"ב)

הכבוד הוא בחינת **אם כל חי**, כי הוא שורש כל הנפשות כולם. ועל כן כשזוכין לקבל ולהמשיך הכבוד בשלמות, **אזי הכבוד מביא נפשות חדשות**. אך לפעמים, כשבא כבוד חדש להאדם, ואין זוכין להמשיך ולקבל הכבוד בשלמות, **אזי הוא אוסף אליו נפשות**, חס ושלום, ונסתלקין על ידי זה נפשות, חס ושלום.

ועל כן, בכל עת שרצה השם יתברך להגדיל הכבוד דקדושה, אך עדיין לא היה זמן הגאולה בשלמות, היה בהכרח שיימותו נפשות ישראל על קידוש השם. וזה בחינת **ונקדש בכבודי**, הנאמר בהקמת המשכן, כי עיקר הכבוד דקדושה, בחינת התגלות כבוד השם, היה במשכן ובית המקדש, כמו שכתוב: **וכבוד ה' מלא את המשכן**, וכן: **וכבוד ה' מלא את הבית**. אך, מחמת שגם אז לא נתתקן עדיין חטא העגל, ולא נתתקן עדיין בחינת הכבוד בשלמות, מזה נמשך שבזמן שבא הכבוד לישראל בעת הקמת המשכן, נאספו אז אל הכבוד שני נפשות קדושות מאד, שהם נדב ואביהוא שנסתלקו אז, כי הכבוד אספם אליו, בחינת **כבוד ה' יאסף**.

וזה בחינת **ונקדש בכבודי**, שנאמר על הסתלקות נדב ואביהוא, בעת הקמת המשכן. ומזה נמשך גם מיתת עזא בעת שנשא דוד את הארון למקומו, ומזה נמשך גם כן מה שקודם שנתגלה מקום הבית המקדש בימי דוד, ששם עיקר התגלות כבודו יתברך, היה תחילה דָּבָר גדול, ונאספו כמה אלפים נפשות מישראל, וכל זה מחמת שלא נתתקן עדיין הכבוד בשלמות.

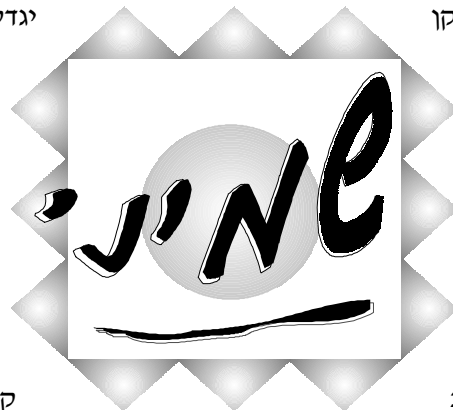
ואז יש אחיזה עדיין להדינים והסטרא דמותא בהכבוד, חס ושלום. ועל כן בעת שבא כבוד גדול, מתגברים הם אז, חס ושלום, וגורמים שישתלקו נפשות אל הכבוד.

ומזה נמשך ההריגה הגדולה, שנהרגו כמה אלפים נפשות מישראל על קדושת שמו יתברך בשנת ת"ח, כידוע; וזה דייקא מחמת שהיה אז עת הפקידה שיבוא משיח, דהיינו שיחזור הכבוד לישראל בשלמות, כמובא בזוהר הקדוש מהפקידה והישועה הגדולה שהתנבאו התנאים הקדמונים על פקידת שנת ת"ח.

ומחמת שעדיין לא נתברר הכבוד בשלמות, ולא זכו אז לישראל לקבל הארת הישועה הגדולה והתגלות הכבוד שהיה צריך להתגלות אז בשלמות, על כן אסף אליו הכבוד אז כמה אלפים נפשות שנהרגו על קידוש השם, שזה בחינת **כבוד ה' יאסף**.

ובאמת גם זו לטובה, וזה בעצמו היה הכנה גדולה לגאולה שלימה העתידה לבוא במהרה בימינו, כי כל הנפשות שנהרגו ומתו על קידוש השם מיום החורבן עד היום, **כולם מנויים וספורים אצלו יתברך**, ועל ידי כולם **נתרבה ונתגדל ונתכבד ונתקדש שמו יתברך ביותר**, כי בזמן הגלות עיקר הגדלת שמו יתברך הוא על ידי המתים ונהרגים על קדושת השם.

והנפשות אלו הנהרגים על קדושת השם, שהוא למען כבוד שמו יתברך, הם נאספין ונכללין תכף בכבודו יתברך, בבחינת **כבוד ה' יאסף**, ודייקא על ידי אלו הקדושים נשלם ונתתקן ונתרבה ונתגדל הכבוד דקדושה בשלמות, ועל ידי זה בעצמו נזכה שיבוא עלינו במהרה בימינו הכבוד לטובה ויביא לנו נפשות חדשות רבות, בבחינת **הקטן יהיה לאלף והצעיר לגוי עצום**, **אני ה' בעתה אחישה**, וזה יהיה על ידי הכבוד הגדול שיקבלו ישראל בעת הגאולה במהרה בימינו, שאז יגדל מאד כבוד השם וכבוד ישראל, וכמבואר בפסוקים רבים מגודל הפלגת הכבוד שיהיה אז לישראל.

ואז יהיה קיבוץ גלויות על ידי גודל הכבוד שיבוא לישראל, כי הכבוד הוא שורש הנפשות, ולשם נמשכין ובאין כל הנפשות; וזה בחינת גודל קיבוץ הנפשות בימי המשיח, כמו שכתוב: **הביאי בני מרחוק ובנותי מקצה הארץ, כל הנקרא בשמי ולכבודי בראתיו**, כי קיבוץ נפשות ישראל בבחינת: **הביאי בני מרחוק וכו'**, יהיה על ידי גודל הכבוד שיהיה לישראל אז, שעל ידי זה יהיו נמשכין ונקראים כולם אל הכבוד, ויחזרו ויתקבצו לתוך ארץ ישראל וירושלים, ששם עיקר כבוד ה', ואז יבוא הכבוד לנו עם כמה נפשות, ועל ידי זה ירבו ישראל אז מאד, כמו שכתוב: **הקטן יהיה לאלף וכו' כנ"ל**, כי כשבא הכבוד לטובה, נמשכין כמה נפשות חדשות על ידו כנ"ל (לקוטי הלכות - חובל בחבירו ג' - אותיות ז' ח').

סיפור

(לקוטי מוהר"ן קצד)

מי שרוצה כבוד, הוא שוטה. כי למשל, שר גדול שלח פקיד לעיר אחד מהעירות שלו למקום רחוק, והפקיד הנ"ל לקח לעצמו שם כל הכבוד, כי הערלים לא ידעו שהוא עבד השר, וסברו שהוא בעצמו השר, וכשהיו צריכים אליו היו נופלים לפני רגליו, ונותנים לו כל הכבוד, והיו קוראים אותו עם כל הכינויים של כבוד השייכים להשר. פעם אחד בא השר בעצמו לשם, ובא הפקיד לפניו, ושאל לו על עסקי המדינה ומדוע אלו הערלים אינם עובדים עבודתם. וקרא לשוטר אחד, ושאל אותו השר על עסק העיר, והערל השוטר לא הכיר את השר, רק את הפקיד. ותכף נפל לרגלי הפקיד, וחלק לו כל הכבוד השייך להשר, והשיב לו על עסק שאלתו. אזי נתהפכו פני הפקיד כשולי קדרה,

ונתבייש מאד, כי אין בזיון גדול מזה, שבעיני השר נותנים לו כבוד הזה.

© כמו כן, עיקר הכבוד הוא רק מהדיבור, כי איבר מהאדם, כגון יד, אינה יכולה לחלוק לו כבוד, כי גם אינו ניכר בהיד בעצמה תבנית האדם, וכן אפילו פני האדם אינו מיוחד להאדם בעצמו, כי נמצא גם חיה שיש לה פני אדם, כגון קוף, ואין זה גדר האדם; ועל כן אינו מקבל כבוד כי אם מהדיבור, שבה מובדל האדם מחי. ועל כן, מאחר שעיקר הכבוד הוא בהדיבור, והדיבור הוא היכל המלך, כי **היכל גימטריא אדוני**, בחינת הדיבור, כמו שכתוב (תהלים נא): **אדוני שפתי תפתח** (עיין תיקוני זוהר - תיקון י"ח); אם כן רוצה לקבל כבוד בהיכל המלך, ואין בזיון גדול מזה, כידוע בחוש, שבודאי יתבייש העבד מאד כשיחלקו לו כבוד גדול לפני המלך, כנזכר לעיל במשל הנ"ל.

אך, אף-על-פי-כן, מחמת שלא כל אדם זוכה לשמירת הברית בשלמות, על-כן עיקר תיקון שלמות הבריאה הוא רק על-ידי הצדיק-האמת שזוכה לשמירת הברית בתכלית השלמות שאין שלמות אחריו, ועל-ידו עיקר התיקון של כל אחד ואחד בפרטיות גם-כן; אך הקליפות והמניעות מתגברין על זה בעצמו גם-כן, היינו שרוצין להסתיר ולהעלים אור הצדיק האמת, שזה גם-כן בחינת ערלה דחפיה על ברית-קודש. על-כן באמת אי אפשר להתקרב אל הצדיק-האמת ולראות אורו הגדול כי-אם על-ידי שישבר כל המניעות במסירת-נפש ממש, ולסבול בשביל זה שפיכות-דמים הרבה וצער גדול, כמו ממש צער התינוק בשעת חיתוך ופריעה, ואז זוכה להתקרב אל הצדיק ולראות אור האמת ולזכות על-ידו לתכלית השלמות.

צדיק

(אוצר היראה - צדיק, רפ"ז)

❖ גודל המעלה והזכות שאין לו שיעור, של אותם האנשים הזוכים לילך ברגליהם דייקא להקביל פני רבם, כי עיקר ההליכה אל הרב הוא כדי לזכות על ידו להשגות אלקות; כי צריכין להשתדל בזה מאד לבקש אחר רבי הגון ואמתי בזה, שיוכל להאיר גם בו השגת אלקות על ידי צמצומים, שהם בחינת **החכמה תתאה** בחינת רגלין, ובפרט שהתלמיד בכללו אפילו הראש שלו שהוא בחינת השכל העליון שלו, הוא גם כן בחינת רגלין נגד בחינת חכמה תתאה, בחינת רגלין של הרב האמת.

❖ על כן צריכין לילך ברגליו דייקא, בכדי לתקן בחינת הרגלין בחינת חכמה תתאה בחינת הצמצומים והסיבובים, שאי אפשר לזכות להשגות אלקות כי אם על ידי זה.

❖ וזה גם כן מה שמובא, שכשישראל עלו לרגלים שלוש פעמים בשנה, היו הולכין על פי רוב ברגליהם דייקא, כי עיקר מצוות עליית רגלים היה גם כן בשביל זה, בכדי להמשיך חיות אל החכמה תתאה מאור הפנים המאיר בשלוש רגלים, ועל כן נאמר בשבחים **מה יפו פעמיך בנעלים** דייקא, על שם שהיו הולכים לירושלים ברגליהם במנעלים.

עצות

(לקוטי עצות - ספירת העומר, א"ב')

❖ על-ידי שמחת פורים בהמחאת כף וריקודין, על-ידי-זה זוכין לקיים מצוות ספירת העומר בשלמות, ועל ידי זה זוכין לקבלת התורה בנגלה ובנסתר (לקוטי מוהר"ן א', סימן י').
❖ כל מה שהעולם מדברים בכל ימי הספירה, הם מדברים רק מהספירה של אותו היום; ומי שהוא מבין, יכול לשמוע ולידע זאת; אם יטה אזנו היטב לספורי דבריהם, ישמע שהם מדברים רק מהספירה של אותו היום (שם, סימן קפ"ב).

תפילה

(לקוטי תפילות א', י')

❖ ... וזכני ברחמיך הרבים, לקיים מצוות ספירת העומר בקדושה ובטהרה, ובלב טוב ובשמחה גדולה, עם כל פרטיה ודקדוקיה וכוונותיה ותרי"ג מצוות התלויות בה. ועל ידי זה נזכה להכניע ולשבר ולעקור ולבטל קליפת המן עמלק מן העולם.

חיי מוהר"ן

(תקל"ו)

§ פעם אחת עמדו לפניו אנשיו, ובא ערל אחד מהאנשי חיל העכו"ם העומדים בינינו, ודפק על החלון, ושאל: יש כאן אחד מאנשי חיל? השיבוהו: לאו, אין כאן אחד מהם! והלך לו.

§ אחר-כך, אחר איזה שעה, חזר ובא ודפק על החלון יותר, ושאל אם יש כאן אחד מאנשי חיל.

§ ענה רבנו זכרונו לברכה: כך הוא היצר הרע שלכם! שבתחילה בא ודופק על האדם וכשפונין ערף ממנו ומשיבין אין כאן אחד מחילותיו ומסלקין אותו ואז הולך לו, ואף-על-פי-כן אחר-כך חוזר ובא ודופק על האדם, אף-על-פי שכבר סלקוהו והשיבוהו אין כאן אחד מחילותיו, שאין לו ולחילותיו מקום כאן, אף-על-פי-כן אינו נמנע לבא עוד פעם אחר פעם, וצריכין לגרשו בכל פעם עד שיסתלק לגמרי.

§ ועין במקום אחר מזה, שצריכין להיות עקשן גדול כנגדו, פעם אחר פעם, ואפילו מאה פעמים ויותר; ואז אם יהיה חזק כנגדו כמה וכמה פעמים, יזכה לסלקו לגמרי.

תיקון הברית

(אוצר היראה - ברית, כ"ד)

❖ עיקר תיקון העולם ושלמותו הוא על-ידי הולדות הדורות, שעל-ידי-זה ממשיכין התגלות אלקותו יתברך מדור לדור. וכל מה שנתרבין בני-ישראל מדור לדור, על-ידי-זה הוא תיקון הבריאה שיוצאת בכל פעם בשלמות יותר מכח אל הפועל. ומחמת שקדם שמוציאין מכח אל הפועל, בהכרח לשבור מניעות גדולות, ועל-כן הבעל-דבר מתגבר ומשתטח ומתגרה מאד בהאדם בענין זה דייקא.

❖ וזה בחינת ערלה דחפיה על ברית, שזה בחינת כל הקליפות שמהם כל המניעות המתגרים בענין זה דייקא, מחמת שעל-ידי-זה עיקר תיקון יציאת הבריאה כולה מכח אל הפועל. ועל-כן תכף שנוולד התינוק, ביום שמיני ללדתו צריכין לחתוך הערלה ולקרוע עור הפריעה עד שתתגלה העטרה, היינו לבטל ולשבר כל אלו הקליפות והמניעות החופין את קדושת הברית.